Seniorimatkailijoiden kohde Mo I Rana Norjassa

Kauhavan kansalliset seniorit ottivat tämän kesän matkakohteekseen Sinisen tien -reitin Vaasasta Uumajan kautta ihan Norjan Ranfjord-vuonon pohjukkaan Mo I Ranan kaupunkiin saakka. Yhdistyksen matkavastaava **Ane Pernaan** yhdessä matkanjärjestäjä Saarikoski Travels'in **Juha Saarikosken** kanssa suunniteltu bussimatka oli kaikin puolin onnistunut.

Neljä päivää ja kolme yötä hyvässä seurassa täytti monen ensikertalaisenkin seniorimatkalaisen odotukset. Wasaline kuljetti ryhmän M/S Aurora Botnialla hyvässä säässä yli Pohjanlahden Uumajaan. Matka myötäili Sinistä tietä Uumajanjoen kauniita ja matkan edetessä yhä jylhempiä jokimaisemia ihastellessa.

Yöpymispaikkoinamme olivat Storuman, Mo I Rana sekä paluumatkalla viehättävä Vilhelmina. Kohteet sijaitsevat Ruotsin ja Norjan Lapin poronhoitoalueilla ja ovat maittensa saamelaisaluetta.

Uumajanjoki nähtävyys itsessään

Nähtävyyksistä pitää mainita jo lähes 450 kilometriä pitkä Uumajanjoki, jossa on 19 vesivoimalaa ja näin tärkeä energian tuottaja. Stornorrforssenin vesivoimalaitos on joen suurin ja tyypillinen jokivoimalaitos. Vesivoimalaitos on kapasiteetiltaan Ruotsin toiseksi suurin ja se on sekä Ruotsin että Pohjoismaiden suurin jokivoimalaitos.

Lohta vain kolmesti viikossa

Norjan puolelle pääsimme matkustajien mielestä bussille liian heppoista vuoristotietä Hattfjälldalenin kautta, mutta kuljettajan varmassa kyydissä saavuimme Troforsiin. Nautimme lounaan upean 17 metriä korkean vapaan Laksforsenin vesiputouksen äärelle, jossa lounastimme totta kai lohta. Vesiputous sijaitsee yhdessä Nordlandin läänin pisimmästä lohijoesta Vesfnassa. Lohenkalastus on nykyään sallittu 44 kilometriä pitkällä joen osuudella, mutta aiemmin se on ollut tärkeä elinkeino paikallisille, eikä sitä harrastettu virkistystarkoituksiin.

1800-luvun lopulla lohta oli niin paljon, että sitä saatettiin pyytää käsin. Lohta ei tuolloin pidetty herkkuna ja jotkut maatyöläiset vaativat sopimuksia, joissa määrättiin, ettei heidän tarvitsisi syödä lohta useammin kuin kolme kertaa viikossa.

Napapiirinkylän Havmannen

Lounaan jälkeen lähdimme kohti Mo I Ranaa, jossa yövyimme. Kaupunkikävelyllä päädyttiin rannalle. Mo I Rana sijaitsee 68 kilometriä pitkän ja syvimmillään 525 metriä syvän Ranfjord -vuonon pohjukassa. Kaupunkia vartioi vuonossa seisova Havmannen, joka on taiteilija Antony Gormleyn 11 metriä korkea ja 60 tonnia painava graniittikiviveistos. Kaupunkia kutsutaan myös Napapiirinkyläksi, koska sijainti on juuri meidän Rovaniemen korkeudella eli Napapiirin tuntumassa.

Mo I Ranassa rannan tuntumassa oli myös mukavaa katsella meille suomalaisille vierasta rakentamista. Puutalojen katolla kasvoi kukkivaa niittyä, kauempana siinsivät hyppyrimäet, kävelykadulla oli putiikkeja ja ravintoloita. Yhdessä niistä nautittiin myös retken parhaat pitsat. Oli hieno tuttavuus, vaikka vain pintaraapaisu.

Kotia kohti

Kolmantena aamuna Norja jätettiin taakse ja suunta kohti Ruotsin rajaa. Yövyimme rauhallisessa Vilhelmiinan kaupungissa. Puukirkko ja puutalokatu houkuttivat iltakävelylle. Seuraavana päivänä

kohteemme olikin jo Uumaja. Sinne saavuttuamme saimme vielä rautaisannoksen tietoutta nuoresta ja nuorekkaasta yliopistokaupungista. Monille retkeläisille kaupunki on jäänyt vieraaksi, vaikka tuossa lahden takana onkin.

Laivalla söimme hyvin Saaristolaispöydässä ja kylläisinä palasimme Kauhavalla vasta seuraavan vuorokauden puolella.

Teksti ja kuvat Tuula Jokiaho

Kauhavan kansalliset seniorit ry. sihteeri/ tiedottaja